



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-78(21)/10/BZ

Warszawa, dn. 4 listopada 2010 r.

DECYZJA nr DNR-1/74/2010

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 33a ust. 2 pkt 2), art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976 oraz 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106) oraz § 40 ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa i znakowania produktów włókienniczych (Dz. U. Nr 81, poz. 743 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) nr DNR-1/64/2010 z dnia 16 września 2010 r., Prezes UOKiK utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 24 września 2010 r. przedsiębiorca Barline Zajączkowska, Chrobrowski spółka jawna z siedzibą w Szczecinie, zwany dalej „stroną postępowania”, złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/64/2010 z dnia 16 września 2010 r.

Na mocy zaskarżonej decyzji nr DNR-1/64/2010 z dnia 16 września 2010 r. Prezes UOKiK stwierdził, iż strona postępowania wprowadziła na rynek produkt niespełniający wymagań bezpieczeństwa, tj. bluzkę chłopięcą z nadrukiem „Spider-Man”. W związku z tym nałożył na stronę postępowania obowiązki określone w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b) oraz pkt 2 lit. b) ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, karę pieniężną w wysokości 500 zł określoną w art. 33a ust. 3 pkt 1) w/w ustawy oraz obowiązek uiszczenia kwoty 1459, 20 zł stanowiącej koszt badań przeprowadzonych przez Specjalistyczne Laboratorium Produktów

Włókienniczych i Analizy Instrumentalnej z siedzibą w Łodzi na podstawie art. 25a ust. 1 i 6 w/w aktu prawnego.

Wnosząc o ponowne rozpatrzenie zaskarżonej decyzji strona postępowania oświadczyła, iż od chwili otrzymania informacji o wadach produktu podjęła czynności zmierzające do wyeliminowania go z rynku. Podniosła, iż wycofała ze stanów sklepowych wszystkie kwestionowane bluzki, które następnie zostały poddane utylizacji. Na dowód powyższego przedstawiła kartę przekazania odpadu z dnia 24 września 2010 r. świadcząca o zniszczeniu 27 sztuk kwestionowanej bluzki. Ponadto, strona postępowania zaznaczyła, iż skontaktowała się ze wszystkimi nabywcami produktu celem poinformowania ich o obecności ołowiu w nadruku bluzek oraz wskazała, że przyjęła wszystkie zwroty od nabywców produktu, dokonując równocześnie zwrotu kosztów zakupu i wysyłki bluzek. Strona postępowania zwróciła uwagę, iż poinformowała inspektorów Inspekcji Handlowej o fakcie sprzedaży tych samych bluzek przez innego przedsiębiorcę.

Ponadto, strona postępowania nie zgodziła się z zarzutem Prezesa UOKiK, jakoby nie podjęła współpracy z organem nadzoru. Podniosła, iż w trakcie całej kontroli przeprowadzonej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej udostępniała niezbędne dokumenty i podjęła nieudaną próbę kontaktu telefonicznego z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów celem otrzymania informacji na temat przybycia kontroli. Strona zaznaczyła, że nie skorzystała z możliwości zapoznania się z aktami sprawy (pismo Prezesa UOKiK z dnia 22 lipca 2010 r.), ponieważ uznała to za zbędną czynność jako, że przebieg postępowania był jej znany.

Dodatkowo, strona postępowania zakwestionowała wysokość nałożonej na nią kary pieniężnej podnosząc, iż połowę bluz sprzedała po cenach hurtowych oraz iż poniosła koszty związane z wycofaniem produktu z rynku.

Strona postępowania stanowczo podkreśliła, iż wprowadzając do obrotu kwestionowane bluzy była przekonana, że są bezpieczne. Zaznaczyła, iż wprowadzając na rynek produkt działała w dobrej wierze i zgodnie z przepisami prawa.

W związku ze złożonym wnioskiem, Prezes UOKiK, w piśmie z dnia 6 października 2010 r., na podstawie art. 61 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) poinformował stronę postępowania o wszczęciu postępowania w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/64/2010 z dnia 16 września 2010 r. Jednocześnie, Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do sprecyzowania zakresu zaskarżenia decyzji oraz do wyjaśnienia przyczyny zaniechania przekazania stosownych informacji i dowodów świadczących o wyeliminowaniu zagrożeń stwarzanych przez kwestionowany produkt, pomimo wcześniejszego zobowiązania się przez stronę do powiadomienia Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej o podjętych dalszych

działaniach naprawczych. W piśmie Prezes UOKiK poinformował również stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawem do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

W odpowiedzi, pismem z dnia 18 października 2010 r. strona postępowania podniosła, iż kwestionuje sposób obliczenia nałożonej na nią kary pieniężnej, jak również fakt niepodjęcia współpracy z Prezesem UOKiK. Ponadto zaznaczyła, iż nie zgadza się z tym, iż jest przedsiębiorcą nierzetelnym i działającym w złej wierze. Strona postępowania stwierdziła, iż nie przekazywała w toku postępowania żądanych informacji i dowodów, ponieważ taka sytuacja spotkała ją pierwszy raz, nie miała w tym zakresie jakiegokolwiek doświadczenia i nie wiedziała, gdzie szukać kontaktu. Ponownie podniosła, iż próbowała się jednak skontaktować telefonicznie z organem nadzoru, jednakże próba ta się nie powiodła. Strona postępowania podkreśliła, że produkty które odzyskała zostały przez nią utylizowane. Dodatkowo, uzyskała informację, iż jej nabywcy także prawdopodobnie dokonali zniszczenia produktów pozostających na ich stanie magazynowym.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził, co następuje:

Zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, dotyczącego stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ I instancji, uzupełnionego o nowe okoliczności faktyczne, pominięte przez organ I instancji, jak i te okoliczności faktyczne, które po wydaniu decyzji przez organ I instancji uległy zmianie oraz te, które w świetle zmienionych przepisów prawa mają znaczenie prawne (wyrok NSA z 28 lipca 2000 r., V SA 102/00).

Funkcją odwołania, które w przypadku spraw rozpatrywanych przez Prezesa UOKiK ma formę wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, jest doprowadzenie do kontroli decyzji organu pierwszej instancji.

Z uwagi na fakt zaskarżenia przez stronę postępowania rozstrzygnięcia decyzji nr DNR-1/64/2010 z dnia 16 września 2010 r., Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania dokonał ponownej analizy zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego w zakresie objętym zaskarżeniem, a w szczególności wziął pod uwagę stanowisko strony postępowania oraz przywołane przez nią argumenty i nie dopatrywał się w prowadzonym wcześniej postępowaniu uchybień, które powinny skutkować uchyleniem zaskarżonej decyzji i odstąpieniem od ukarania przedsiębiorcy Barline Zajązkowska, Chrobrowski spółka jawna z siedzibą w Szczecinie lub obniżeniem wysokości nałożonej kary.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania podkreśliła, iż od momentu powzięcia wiadomości o zawartości niebezpiecznej substancji w produkcie, tj. już w trakcie kontroli prowadzonej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, podjęła działania mające na celu eliminację zagrożeń stwarzanych przez kwestionowane bluzki poprzez wycofanie ich ze sprzedaży oraz zutylizowanie (jako dowód dołączono do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy kartę przekazania odpadu z dnia 24 września 2010 r. świadczącą o zniszczeniu 27 sztuk kwestionowanej bluzki). Ponadto, strona postępowania zwróciła uwagę na fakt, iż skontaktowała się ze wszystkimi nabywcami produktu celem poinformowania ich o obecności ołowiu w nadruku bluzek oraz wskazała, że przyjęła wszystkie zwroty od nabywców produktu, dokonując równocześnie zwrotu kosztów zakupu i wysyłki bluzek (strona powołała się na dokumentację zawartą w protokole kontroli Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej).

W opinii Prezesa UOKiK, powyższe argumenty nie mogą być uwzględnione. Podkreślić należy, iż organ nadzoru w rozstrzygnięciu zaskarżonej przez stronę postępowania decyzji wziął pod uwagę jako okoliczność łagodzącą i obniżającą wymiar kary fakt dokonania częściowych działań mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez bluzki. Prezes UOKiK uwzględnił wszystkie czynności, do których zobowiązała się strona w stosunku do swoich kontrahentów w skierowanym do nich piśmie z dnia 16 kwietnia 2010 r., stanowiącym załącznik do protokołu kontroli przeprowadzonej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej. Powoływanie się zatem we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy na okoliczność kontaktu ze wszystkimi nabywcami produktu celem poinformowania ich o obecności ołowiu w nadruku bluzek oraz na przyjęcie bluzek od nabywców produktu, jak również na zwrot kosztów zakupu i wysyłki bluzek jest w tym miejscu bezzasadny, bowiem właśnie te wszystkie działania były uwzględnione jako okoliczności łagodzące w zaskarżonej przez stronę decyzji i bezpośrednio rzutowały na niski wymiar kary pieniężnej. Inną kwestią jest powoływanie się przez stronę postępowania na wycofanie produktów ze sprzedaży i dokonanie ich utylizacji. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż argument ten nie może być wzięty pod uwagę, ponieważ strona postępowania nie przedstawiła w toku postępowania dowodów potwierdzających fakt wycofania kwestionowanych bluzek z rynku. Natomiast kartę przekazania odpadu z dnia 24 września 2010 r. świadczącą o zniszczeniu 27 sztuk kwestionowanej bluzki dołączyła dopiero do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. W trakcie przeprowadzanej u strony postępowania kontroli, zobowiązała się ona jedynie do dalszych działań naprawczych i powiadomienia o nich Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, czego w rzeczywistości zaniechała. Nie poinformowała bowiem o podjętych działaniach wycofania z rynku i zniszczenia produktów ani Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej po

zakończeniu kontroli ani Prezesa UOKiK w toku prowadzonego postępowania administracyjnego. Ponadto, na uwagę zasługuje fakt, iż karta przekazania odpadu datowana jest na dzień 24 września 2010 r., co jednoznacznie wskazuje, iż strona postępowania dokonała zniszczenia niebezpiecznych produktów dopiero po doręczeniu jej zaskarżonej decyzji (22 września 2010 r.).

Strona postępowania utrzymuje, iż podjęła współpracę z organem nadzoru poprzez próbę kontaktu telefonicznego z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów celem otrzymania informacji na temat przybycia kontroli oraz fakt udostępnienia w trakcie kontroli przeprowadzonej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej niezbędnych dokumentów.

Wbrew twierdzeniom strony postępowania Prezes UOKiK stwierdza, iż nie podjęła ona współpracy z organem nadzoru w ramach toczącego się postępowania. Nie ulega wątpliwości, iż próba kontaktu telefonicznego z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów celem otrzymania informacji na temat przybycia kontroli oraz fakt przedstawiania części dokumentów w trakcie kontroli przeprowadzonej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nie jest tożsamy pojęciem współpracy w toku postępowania administracyjnego. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na zasadę pisemności postępowania administracyjnego wynikającą z art. 14 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowiącą, iż sprawy należy załatwiać w formie pisemnej, z wyjątkiem na rzecz ustności postępowania w momencie, gdy przemawia za tym interes strony, a przepis prawny nie stoi temu na przeszkodzie. Pisemna forma załatwienia spraw oznacza, iż wszelkie czynności procesowe powinny być dokonywane w formie pisemnej. Biorąc pod uwagę powyższe uregulowania zakreślone jednoznacznie przez ustawodawcę, na organie administracji, jakim jest Prezes UOKiK, ciąży obowiązek stosowania się do tych zasad i egzekwowania ich również od strony postępowania w jego toku. Warto podkreślić, iż wypełniając swoje ustawowe obowiązki Prezes UOKiK dwukrotnie wzywał stronę postępowania (pisma z dnia 7 maja i 22 lipca 2010 r.) do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz z prawem do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z tej możliwości, zatem powoływanie się na utrudnioną (rzekomo przez UOKiK) próbę kontaktu telefonicznego jest bezpodstawne. Ponadto, w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego (wyrok z dnia 20 lipca 1981 r., sygn. S.A. 1478/81), *jeżeli przepis prawa materialnego wymaga pisemnego oświadczenia strony, a zobowiązany ograniczył się do oświadczenia ustnego złożonego właściwemu urzędnikowi, który takie oświadczenie przyjął, nie pouczając strony o wymaganej formie oświadczenia ani nie zastosował formy przewidzianej w art. 63 i 67 k.p.a., to jest przyjęcia oświadczenia ustnego do protokołu, takie zaniedbanie urzędnika stanowi obrazę art. 67 k.p.a. i nie może szkodzić interesom strony*. Nie budzi wątpliwości, że za

zaniechanie strony postępowania w zakresie niepodjęcia współpracy z Prezesem UOKiK należy również uznać niczym nieusprawiedliwione nieinformowanie organu nadzoru o podjętych działaniach naprawczych, do których strona postępowania zobowiązała się przed Zachodniopomorskim Wojewódzkim Inspektorem Inspekcji Handlowej (protokół kontroli nr WNB-42-50/2010, odczytany dnia 13 kwietnia 2010 r.). Takie działanie strony postępowania, jak również okoliczność nie odpowiadania na żadne z pism Prezesa UOKiK skierowanych do strony w toku postępowania, wskazuje na brak należytej staranności, która skutkowałą uniemożliwieniem Prezesowi UOKiK uznania za wiarygodne podjętych działań naprawczych. Bierność strony postępowania w przekazywaniu dowodów podjętych działań nie może skutkować przyznaniem za udowodnione tych faktów przez organ nadzoru. Jak słusznie wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny, *„w postępowaniu administracyjnym obowiązuje zasada, że ciężar dowodu spoczywa na tym, kto z określonego faktu wyprowadza skutki prawne. Oznacza to, że obowiązek poszukiwania dowodów ciąży nie tylko na organie administracji, ale obarcza on także stronę, która w swym dobrze rozumianym interesie powinna wykazywać dbałość o przedstawienie środków dowodowych. Zatem inicjatywa dowodowa musi być w tym zakresie przejawiana nie tylko przez organ, ale przede wszystkim przez stronę postępowania”* (wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 lutego 2008 r., IV S.A./Wa 46/08).

Strona postępowania podkreśliła, iż wprowadzając do obrotu kwestionowane bluzy była przekonana, iż są one bezpieczne dla konsumentów. Zaznaczyła, iż wprowadzając na rynek produkt działała w dobrej wierze i zgodnie z przepisami prawa. Ponadto stwierdziła, iż jest przedsiębiorcą dbającym o swój wizerunek, a co za tym idzie, prowadzącym działalność gospodarczą rzetelnie.

Ponadto, zakwestionowała wysokość i sposób obliczenia nałożonej na nią kary pieniężnej podnosząc, iż połowę bluz sprzedała nie po regularnych cenach, ale po hurtowych. Ponadto zaznaczyła, że poniosła koszty związane z wycofaniem produktu z rynku, a organ nadzoru obliczył wysokość kary biorąc pod uwagę kwoty brutto.

Ustosunkowując się do powyższych twierdzeń Prezes UOKiK w pierwszej kolejności pragnie podkreślić, iż celem postępowania administracyjnego zakończonego decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/64/2010 z dnia 16 września 2010 r. było przeciwdziałanie wprowadzaniu przez stronę na rynek produktu stwarzającego realne zagrożenie dla szczególnie chronionej kategorii konsumenta, jaką są dzieci. Wprowadzone na rynek przez stronę postępowania bluzki stwarzały ryzyko utraty zdrowia i życia tej kategorii konsumentów z uwagi na zawartość zakazanej w produktach włókienniczych substancji, tj. ołowiu. Z uwagi na to, iż strona nie podjęła współpracy z organem nadzoru rynku, niemożliwym stało się przeciwdziałanie zagrożeniom stwarzanym przez bluzki znajdujące się na rynku. Głównym celem decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/64/2010 z dnia 16

września 2010 r. było zastosowanie wobec strony postępowania właściwych środków administracyjnych mających na celu szybkie zminimalizowanie potencjalnych zagrożeń stwarzanych przez kwestionowane produkty. Należy wskazać, iż strona postępowania nie zanegowała faktu wprowadzenia na rynek produktu niebezpiecznego, a jedynie powołała się na swoją nieświadomość w tym zakresie wskazując jednocześnie, iż nie jest producentem produktu. W tym miejscu wskazać jednak należy, iż ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów (art. 11 ust. 1) nakłada właśnie na dystrybutorów obowiązek działania z należytą starannością w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów, w szczególności przez niedostarczanie produktów, o których wiedzą lub o których, zgodnie z posiadanymi informacjami i doświadczeniem zawodowym, powinni wiedzieć, że nie spełniają one wymagań bezpieczeństwa.

Ponadto, fakt poniesienia przez stronę postępowania kosztów wycofania wadliwych produktów z rynku nie może być przesłanką obniżenia wymiaru kary, bowiem strona działa jako profesjonalista w obrocie gospodarczym na swoje własne ryzyko, a zatem nie ulega wątpliwości, iż musi ponosić dolegliwości finansowe spowodowane jej zaniedbaniami w prowadzeniu tej działalności. Należy także podkreślić, że organ administracji publicznej w swoim działaniu związany jest zasadą legalizmu i może podejmować jedynie działania, na które pozwalają obowiązujące przepisy prawa. Zgodnie z art. 33a ust. 3 pkt 1 Prezes UOKiK może, w drodze decyzji nałożyć na dystrybutora karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za dostarczenie produktu, o którym wie lub o którym powinien wiedzieć, że nie spełnia on wymagań bezpieczeństwa. Przywołany przepis jako podstawę wydania decyzji nakładającej karę podaje nie tylko fakt świadomości dystrybutora co do zagrożeń stwarzanych przez produkt, ale także jego nieświadomość co do zagrożeń, jeżeli powinien mieć taką świadomość ze względu na posiadane informacje czy doświadczenie zawodowe. W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż mimo wskazywanej przez stronę postępowania nieświadomości wprowadzenia na rynek wadliwych bluzek jest ona przedsiębiorcą, który ze względu na swoje zawodowe doświadczenie powinien być zapoznany z regulacjami prawnymi dotyczącymi bezpieczeństwa dostarczanych przez niego produktów. Fakt, że strona postępowania w momencie dostarczania na rynek bluzek nie była świadoma – jak deklaruje - że w/w produkty nie są bezpieczne, nie może stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji czy zmniejszenia wymiaru i tak stosunkowo niskiej kary pieniężnej. Świadczy to bowiem jedynie o tym, że nie dołożyła należytej staranności, aby zapoznać się z obowiązującymi regulacjami prawnymi dotyczącymi bezpieczeństwa tego typu produktów. Z orzecznictwa NSA wynika powinność obywateli do co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany – nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie – powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej

poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98). Strona postępowania spełniła te kryteria, a pomimo tego swoim zachowaniem polegającym na niedołożeniu należytej staranności, aby zapoznać się z obowiązującymi regulacjami prawnymi dotyczącymi bezpieczeństwa tego typu produktów, wprowadziła na rynek produkt będący zagrożeniem dla zdrowia i życia konsumentów.

Prezes UOKiK pragnie podkreślić, iż zaskarżona decyzja należy do decyzji uznaniowych (swobodnych), opartych o uznanie administracyjne, co oznacza, że w określonym stanie faktycznym organ ma prawo wyboru jednego z dopuszczalnych wariantów rozstrzygnięcia, a więc ma możliwość wyboru konsekwencji prawnych oraz zgodnie z art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego wyważenia w należyty sposób interesu społecznego i słusznego interesu obywateli. Interesem społecznym w przypadku postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest zapewnienie konsumentom bezpieczeństwa poprzez eliminowanie z rynku produktów, które nie są bezpieczne. *„Uznanie natomiast interesu Skarżącego za słuszny powinno wynikać z obiektywnej oceny sytuacji, a nie z własnego przekonania Skarżącego opartego na poczuciu krzywdy i nierówności”* (wyrok NSA OZ w Katowicach z dnia 20 maja 1998 r. I S.A/Ka 1744/96). Skoro więc w niniejszej sprawie Prezes UOKiK był uprawnionym do nałożenia kary na stronę postępowania, a w podobnych sprawach nakładał na innych przedsiębiorców kary w zbliżonej wysokości, stosując jako kryterium pomocnicze, uzyskaną ze sprzedaży produktów korzyść majątkową - nie może uznać, iż w niniejszej sprawie nałożona kara zasługuje na obniżenie bądź uchylenie.

W związku z naruszeniem art. 11 ust 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK w decyzji nr DNR-1/64/2010 z dnia 16 września 2010 r. nałożył na stronę postępowania karę w wysokości 500 zł. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż Prezes UOKiK określił wysokość przedmiotowej kary na stosunkowo niskim poziomie, biorąc pod uwagę to, iż ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustaliła jej maksymalną wysokość jako 100 000 zł. Ponadto, nałożona kara ma oddziaływać nie tylko na stronę postępowania, która została ukarana - a więc sprawić, by w przyszłości przestrzegała ona przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - ale jej zadaniem jest również prewencyjne oddziaływanie na inne podmioty prowadzące działalność gospodarczą. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uzasadniając wysokość kary pieniężnej wskazał całokształt okoliczności sprawy. W dalszej części uzasadnienia Prezes UOKiK rozwinął to ogólne stwierdzenie wskazując zarówno okoliczności przemawiające na korzyść strony postępowania (część działań naprawczych podjętych przez stronę, niewielka liczba wprowadzonych na rynek produktów), jak i na jej niekorzyść (profesjonalny charakter działalności, zagrożenie dla życia i zdrowia dzieci stwarzane przez kwestionowany produkt, niepodjęcie współpracy z organem nadzoru w toku postępowania administracyjnego). Prezes UOKiK zwraca uwagę na to, iż wysokość

osiągniętej korzyści majątkowej stanowiła jedynie kryterium pomocnicze przy określaniu wysokości kary pieniężnej. Decydującym zaś czynnikiem był sam fakt wprowadzenia na rynek kwestionowanych bluzek, a tym samym narażenie znaczącej liczby konsumentów na niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia. W opinii Prezesa UOKiK nałożenie na stronę postępowania kary za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa i grożącego konsumentom utratą zdrowia lub życia, jest w tym przypadku jak najbardziej uzasadnione i właściwe. Słuszność przesłanek faktycznych i prawnych, którymi kierował się organ nadzoru przy wymierzeniu kary jest zgodna z zasadami logiki, dostępnej wiedzy oraz doświadczenia życiowego. W świetle wszystkich przywołanych okoliczności niniejszej sprawy, nałożona na stronę postępowania kara pieniężna jest jak najbardziej uzasadniona.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy bądź uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK uznał, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia, że decyzja nr DNR-1/64/2010 z dnia 16 września 2010 r. była prawidłowa, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylecia.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Otrzymuje:

Barline Zajązkowska, Chrobrowski Spółka Jawna
Ul. Jagiellońska 67
70-382 Szczecin